

POETRY*

Dimcho DEBELYANOV
(1887-1916)

***

ДА се завърнеш в бащината къща,
когато вечерта смирено гасне
и тихи пазви тиха нощ разгръща
да приласкае скръбни и нещастни.
Кат бreme хвърлил черната умора,
що безутешни дни ти завещаха –
ти с плахи стъпки да събудиш в двора
пред гостенин очакван радост плаха.

Да те присрещне старата на прага
и сложил чело на безсилно рамо,
да чезнеш в нейната усмивка блага
и дълго да повтаряш: мамо, мамо...
Смирено влязъл в стаята позната,
последна твоя пристан и заслона,
да шъпнеш тихи думи в тишината,
впил морен поглед в старата икона:
аз дойдох да дочакам мирен заник,
че мойто слънце своя път измина...

О, скрити вопли на печален странник,
напразно спомнил майка и родина!

***

Going back to your father's house,
when quiet evening fades
and silent bosom silent night pause
to sorrow and the sad befriends.
Like burden throwing tired blackness,
days inconsolable they left you hard
and with your timid steps to wake up gladness
for the long-awaited guest into the yard.

Then when the old one met you at the door
and put your forehead on her gentle shoulder,
you deeply in her sweet smile soar
and long repeated: mother, mother...
Then humbly entering the known room,
which is a shelter and a final dock,
to whisper silent words like fume,
to an old icon with a tired look:
I came to wait for peaceful sunset,
because my sun had travelled all its road...

Oh, hidden weeps of a stranger who is sad,
Recalling for no purpose mother and a land.

Елегията е публикувана за първи път в сп. "Смях", г. II, бр. 64 от 19.08.1912 г.
The elegy appeared for the first time in the journal *Smyakh (Laugh)*, no. 64, 19.08.1912

*The poems were read by A. Antonov at the official dinner on Wednesday, 28th of June 2017.